

at trænge helt ind til Sagens Kerne, dels kan det være, fordi Forholdene ikke ere modne til, at en saadan Gerning kan slaa igennem. Men de, som have været Forløbere, medens andre hørte Lønner, fordi de komme til at arbejde i den Tid, da Tanken er slaaet igennem — disse Forløbere, synes jeg, have Ret til en ganske særegen Sympati.

Jeg vil ønske, at man af denne Grund vil tilstaa denne gamle Dame en lille Understøttelse paa en 3—400 Kr. Man kan ganske vist sige, at hun paa en vis Maade har været begunstiget, idet hendes Husholdningsskole i sin Tid fik Del i Højskoleunderstøttelserne, saaledes at hun har haft en lignende Understøttelse, som Højskolerne den Gang fik, medens Husholdningsskolerne senere ikke have faaet nogen Understøttelse. Jeg maa i Parentes bemærke, at jeg haaber, at dette Forhold ikke vil komme til at bestaa ret længe, thi det er dog i Virkeligheden ganske urigtigt, at Husholdningsskolerne ikke kunne faa Statsunderstøttelse, og at deres Elever ikke kunne søge Amtunderstøttelse saaledes som Højskoleeleverne. Det er dog et ganske abnormt Forhold, at dersom en ung Pige vil gaa paa Højskole, lære Historie og Geografi eller gaa i Real eller Latinskole, kan hun i alle disse Tilfælde faa Statsunderstøttelse; men dersom hun vil uddanne sig i det, som alle Dage vil være Kvindens egentlige Fag, nemlig Dygtighed i Husvæsen, kan hun ikke faa Understøttelse dertil. Jeg haaber derfor, at dette Forhold snart maa blive ændret. Man kan altsaa sige, at Erk. Saugman for saa vidt har haft en begunstiget Stilling, som hun allerede den Gang fik en lille Understøttelse. Men jeg maa dertil sige, at hun til Trods for denne Understøttelse, netop fordi Tanken den Gang ikke slog igennem, dog har siddet og sat en lille Formue til, saa at hun nu paa sine gamle Dage — om hun end ikke er ganske blottet for Midler — maa om ikke helt, saa dog halvt sulte.

Man kunde endvidere sige, at det er farligt for Konsekvensernes Skyld. Jeg ved nok, at man i Almindelighed er meget bange for Konsekvenserne; man siger: Saa kunde alle andre komme og forlange en saadan Understøttelse. Men naar man i øvrigt finder, at Sagen er rigtig, bør man ikke være saa ængstelig for Konsekvenserne. Man maa ikke blive ligesom hin Præst, om hvem man sagde, at han selv var en udmærket Mand, men hans Eftermand et rent Asen. Thi naar man

bad ham om en Lettelse paa en eller anden Maade, saa sagde han: Ja, for mit eget Vedkommende vil jeg gerne gøre det, men jeg kan ikke gøre det af Hensyn til min Eftermand, altsaa for Konsekvensernes Skyld. Jeg vil gøre opmærksom paa, at der her i Virkeligheden ingen Fare er for Konsekvenserne, thi nu er det jo saaledes, at Staten giver Tilskud til Højskolelærernes Selvpensionering. Der gives jo aarlig, om jeg husker ret, 10,000 Kr. som Bidrag til Højskolelærernes Selvpensioneringsfond, saa at man for Eftertiden kan sige: I have haft Lejlighed til at skaffe eder en Pension paa eders gamle Dage. Derfor kan Staten selvfølgelig ikke have nogen Opgave her, men overfor disse Elever, der ikke have haft den Anledning, som de nuværende Højskolelærere og Højskolelærere have, synes jeg godt, at man her kan gøre en Undtagelse. Man har jo gjort Undtagelse for enkelte Højskolelæreres Vedkommende, saa jeg synes virkelig ogsaa, at man nok kunde gaa med til at gøre en Undtagelse for denne gamle Dames Vedkommende, da der, som sagt, ingen Fare er for, at der skal komme nogen Konsekvenser deraf i Fremtiden.

Jeg har i Virkeligheden det Indtryk, at der egentlig ingen er, som kunde have noget imod at give denne gamle Dame de 300—400 Kr. i de Aar, hun kan have tilbage at leve i. Derfor vilde jeg ønske, at jeg kunde overtale den højtærede Minister og det meget ærede Udvalg til at gaa med dertil. Det vilde dog være en god Gerning imod en Kvinde, om hvem alle indrømme, at hun i mange Aar har udført et trofast og godt Arbejde. Jeg skal dermed anbefale denne Ændring til Tingets Velvillie.

Nielsen - Kirkelund: Jeg vil bringe Finansudvalget min bedste Tak, fordi det har foreslaaet at henvise Andragendet fra Blindeforeningen i Vejle under Nr. 12 paa Udvalgets Liste til Kirke- og Undervisningsministeren. Jeg vil ligeledes takke den ærede Ordfører for de velvillige Ord, hvormed han anbefalede denne Sag. Det er ikke en Sag af lokal Interesse, jeg her skal tage mig af. Dette blinde Ægtepar havde i nogle Aar forsøgt sig ude paa Landet med et Hjem for blinde Piger, men paa Grund af, at de mente, at de bedre kunde afsætte disse blinde Kvinders Arbejder i en By, flyttede de for nogle Aar siden til Vejle, og Vejle Borgere have jo ikke mere Interesse i Sagen end enhver anden Kommune og enhver anden, som